Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

N:o 48 Den 27 Nov. | Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet. Redaktion: Signe och A. Walder. | 44 årg. 1927.

Telningen från Isais rot.

Jes. 11: 1—5.

I sluttningen av den vackra kulle på vilken Kingoyi missionsstation är belägen stod ett mycket gammalt träd med murken stam och mossbevuxna grenar. En dag sågade jag med skolgossarnas tillhjälp omkull det. Men efter några dagar sågo vi, hur stora kraftiga skott sköto upp från den avhuggna stammen, emedan det fanns kraft i den.

I sin profetia liknade Jesaja Davids avkomlingar vid en sådan avhuggen men livskraftig stam. Betlehemiten Isai var en ringa och obetydlig man, men hans son blev Israels mäktigaste konung. Men den kungliga släktens härlighet kunde icke uppehållas. Den sjönk ned i armod och blev en av de obetydligaste släkterna i landet.

En gång hade Davids hus ärats, och man räknade det såsom en lycka att tillhöra det. Men då man icke kunde räkna det såsom en synnerlig ära att tillhöra denna släkt, kom han, som har givit större glans och ära åt Davids hus än den konungslige sångaren i Israel.

Jesus härstammade ifrån Davids hus, och han skulle upprätta Davids

fallna hydda. Med profetisk blick såg Jesaja, fastän han levde 600 år före Kristus, huru denne skulle uppträda och verka, och huru Herrens ande skulle vila över honom. Gud utrustade honom för hans stora uppgift. Ingen har haft en sådan hög uppgift som han.

Han gav honom vishet och förstånd. Redan som gosse hette det om Jesus, att han växte till i visdom. Och då han framträdde bland människorna, se vi, hur klokt och förståndigt han handlade. Varje gärning som han utförde, alla tal, som han höll vittna om hans stora vishet. Då han angreps av sina värsta motståndare stod han aldrig svarslös, och de svar han gav dem buro vittne om den högsta visdom.

Kristus stod aldrig någon gång rådlös. När lärjungarna voro villrådiga, visste han alltid utväg. Han kan giva råd, och han giver aldrig onda råd såsom onda människor göra. Den visaste människa kan ibland stå rådvill och giva ett oförståndigt råd, men detta är icke fallet med Kristus. Ingen kan tala till våra hjärtan som han, emedan han känner oss så väl.

Kristus är också den mäktige och starke. Han har själv betygat, att han äger all makt i himmelen och på jorden. Genom sjukdom kunna vi bliva svaga, genom arbete kunna vi bliva så trötta, att vi äro färdiga att uppgivas. Vi äro svaga i frestelsens ögonblick, vi falla så lätt och förgå oss, men då skola vi komma ihåg, att kraften finnes hos Herren. Genom honom kunna de svaga bliva starka.

Profeten såg också Jesu sinnelag mot de arma. Dem skulle han taga sig an och hjälpa. Den fattige har icke många hjälpare såsom den rike. Men i Jesus ha vi en mäktig hjälpare. Han bjuder människorna att behandla varandra som bröder. Ännu finnes många orättvisor på jorden, men där Kristus sinne får råda, söker man hjälpa de fattiga och betryckta.

Herren är trofast. Sin sak skall han föra till seger och ett rike skall han grunda där sanning och rättfärdighet skall råda och där alla skola vara bröder.

A. Walder.

Återfunnen.

(Följande berättelse som är byggd på en gammal verklighetsskildring härrör sig från början av 1800-talet och händelsen timade i Skottland.)

Det var en solvarm sommardag. Naturen stod fager i frisk grönska, ty ett starkt regn hade fallit ett par dagar förut och då solen därefter tittade fram syntes de friska växterna dubbelt sköna, fria som de voro från allt damm.

Inne i sitt kök sysslade mor Harper med att göra i ordning middagsmaten. Hennes man var i skogen, sysselsatt med att rödja upp ved efter skogshuggning. Kvinnan tog fram en liten korg, vari hon plockade ned ett och annat till sin makes middag.

Så gick hon ut i dörren och skuggande med handen över ögonen såg hon sig omkring. Jo, därborta hos kycklingarna var flickan.

"Lydia", ropade hon.

"Ja, mor", svarade en flickröst.

"Vill du komma nu och gå till far med hans middag?"

"Ja, jag kommer strax", och nästa stund var tösen där. Hon var en liten späd varelse så där omkring sju år gammal.

"Du minnes väl, Lydia", sade mor

Harper, då hon lämnade sin lilla dotter korgen, "du minnes väl hur vägen går. Strax vid den stora granen är avtagsvägen."

"Ja då! Adjö, mor."

Lilla Lydia skyndade med lätta steg framåt stigen. Blommorna lyste vid vägkanten. De sågo så glada ut och Lydia måste ofta böja sig ned och med sin lediga hand plocka en och annan som var särskilt vacker. Stigen blev allt smalare och skogen med uthuggningen tog vid. Nu måste hon snart vara framme vid den stora granen. Varför syntes den inte? Lydia stannade och såg sig omkring. Därborta bland snåren skymtade hon en gran. Kanske var det den? Men ack, vägen gick ju åt alldeles motsatt håll! Den kröker nog bara, tänkte hon. Jag får taga en genväg tvärs över och med detsamma gav hon sig in bland snåren.

Stackars lilla Lydia! Inte ens vid granen kände hon igen någonting. I sin iver satte hon korgen med fars middag ifrån sig och började springa utan att veta vart under det tårarna rullade utför hennes kinder och hon så mycket hon orkade ropade: "Pappa, pappa"!

Hur länge hon så sprang omkring visste hon ej, men skuggorna började falla långa, då hon alldeles utmattad sjönk ned på en tuva. Då kom hon att tänka på aftonbönen mor lärt henne och som hon brukade läsa i hemmet. Hon knäppte samman sina händer och läste:

"I ro ligger jag och sover, ty du, Herre, hjälper mig, så att jag är i säkerhet. I dina händer befaller jag min själ och kropp, ty du har förlossat mig, Herre, trofaste Gud! Amen." Så kröp hon ihop på sin tuva och de trötta ögonen slötos i en välgörande sömn.

Följande morgon hände det sig att någon mil från det ställe, där lilla Lydia gått vilse i skogen kom en vandrare gående. Hans namn var Bergham och av klädedräkten syntes det att han var kommen långväga ifrån. Tydligen var han utrustad för en fotvandring genom skogarna, ty yxan och geväret hängde över axeln och på ryggen bar han en filt och diverse matvaror. Denna morgon kom han just till en bäck som han tänkte kunna vada över. Det visade sig dock omöjligt, då vattnet till följd av regnet var mycket djupare än vanligt.

Mannen funderade.

Nå, tänkte han, jag fäller ett träd som faller mitt över bäcken. Sedan kan jag gå över på det.

Yxan togs fram och snart föll trädet med ett brak, men o ve, det vände sig alls inte över bäcken. Det lade sig i stället mitt i forsen och började driva med strömmen. Herr Bergham gjorde stora ögon. Nu var den planen om intet! Det fanns ingen annan råd än att fortsätta längre nedåt floden för att finna ett lämpligt övergångsställe.

Äntligen fann han en plats där han beslöt försöka överfarten. Han högg av några större grenar på de omkringstående träden och fäste samman dessa till en liten färja. Härpå lade han sina reseffekter och sina kläder. Själv simmade han och drog färjan efter sig. Det gick lyckligt och en stund senare satt han nöjd och belåten och åt frukost ur sin medhavda matsäck.

Då han slutat äta lade han sig att vila en stund, och just som han tänkte resa sig upp igen nåddes hans öra av ett klagande skri. Han lyssnade. Det var icke olikt, tyckte han, det läte man får höra från unga björnar. Mannen laddade sitt gevär och gick sakta mot det ställe varifrån skriet kom. Plötsligt tystnade det; endast ett svagt prassel hördes i snåren. Bergham stod där oviss om han skulle försöka skjuta eller ej, men hastigt sänktes så hans hand med geväret mot marken, ty där — där bland hallonbuskarna såg han ett barns arm.

(Forts.)

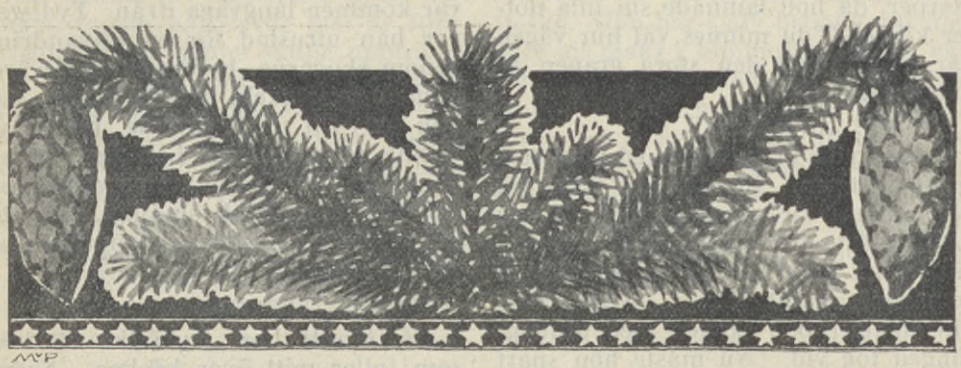

Advent.

I adventstid
O, låt din frid
till våra hjärtan strömma!
O, Jesu, bliv
du själv vårt liv
och lär oss världen glömma!

Som himlens fläkt
i morgonväkt
går fram i jordens dalar,
så Jesu frid
i adventstid
till våra hjärtan talar.

Till en och var
som vilse far,
bär själv din adventshälsning!
I världens larm
blir själen arm,
blott du ger ro och frälsning!

Vår hjärtevärld
är syndens härd
och höljt i natt vårt sinne.
Ack sänd du själv
en livets älv,
som fejar rent därinne!

Fast himlen är
den tron, dig bär,
vårt hjärta vill du gästa.
Tag, Herre här,
din boning där,
och bliv vår vän den bästa.

ASTER.

Havsfyr.

En fyr avser att vara de sjöfarande till ledning, särskilt nattetid. Det finns tre delvis olika slag — havsfyr, ledfyr och hamnfyr. Den här avbildade är en havsfyr, i vilken så väl fyrmästaren som fyrvaktaren bo med sina familjer.

Fyrarna äro av åldrigt datum, men voro fordomtima endast eldar, som tändes nattetid på klippor vid kusten eller vid inloppen till de större hamnplatserna. I slutet av sjuttonhundratalet plägade man hålla öppen eld i en gryta eller en så kallad fyrpanna. Sådana voro de första vid våra kuster inrättade fyrarna. Så småningom övergick man till oljelampan och förstärkte ljusskenet med speglar samt omgav det hela med ett glashus. Under senare hälvten av 1800-talet undanträngdes oljan av fotogen, och efter den kom elektriciteten. Numera användes acetongas.

Fyrtorn byggas i många olika former och storlekar, allt efter deras ändamål, dels av sten dels av järn. På klipporna i havet ha de vanligen formen av höga torn, såsom å teckningen. Enklare göras led- och hamnfyrarna, som vanligen består av helt små trähus med sin laternin eller sitt glashus i toppen.

För att sjöfarande skola ha verklig nytta av fyrarna, lysa dessa med olika färgat ljus, vitt, gult, grönt eller rött, samt antingen med stadigt ljus eller med blänkljus.

En helt ny apparat för blixt- eller klippljus är uppfunnen av den svenske ingenjören Gustav Dalén. Apparaten brinner med acetongas i månader och år utan någon tillsyn. För att spara på brännmaterialet har uppfinnaren konstruerat en sinnrik så kallad solventil, som tänder fyren vid skym-

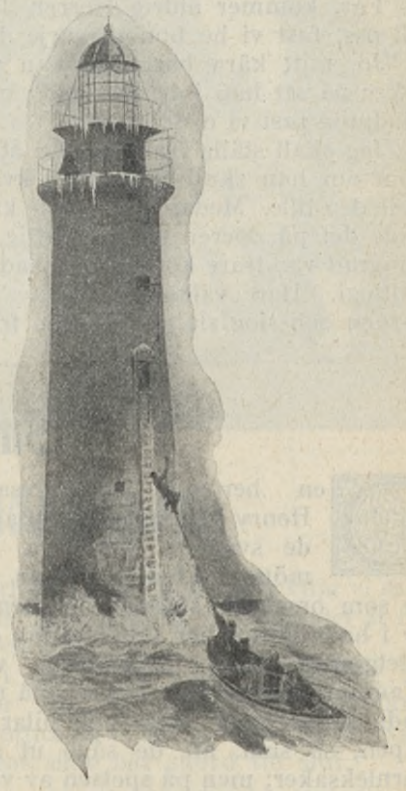

Havsfyr.

ningens inbrott och släcker den på morgonen utan något åtgörande från människors sida. Den tändes och släckes *automatiskt,* såsom det heter. I Stockholms skärgård vid Växlet står sedan flera år en sådan ledfyr.

Kom Herre Jesus, bliv vår gäst!

En kväll satte sig familjen Verner ned för att äta kvällsmat. När den äldsta av de sex barnen hade läst bordsbönen: "Kom Herre Jesus bliv vår gäst", sade den yngste pojken till fadern:

"Far, kommer aldrig Herren Jesus till oss, fast vi be honom varje dag."

"Jo, mitt kära barn, du kan vara säker på att han inte försmår vår inbjudning fast vi ej se honom."

"Jag skall ställa fram en stol åt honom om han skulle komma i kväll", sade den lille. Medan han talade knackade det på dörren och en fattig, uthungrad vandrare kom in och bad om nattlogi. Han välkomnades av alla barnen och slog sig ned på den framsatta stolen. Varje barn erbjöd honom sin tallrik gröt och en beklagade, att hans bädd var så liten, eljest skulle han avstått den. Främlingen, som ej var van vid så mycken vänlighet, rördes djupt av barnens välvilja.

Lillpysen viskade förtjust till fadern: "Jesus kunde nog inte komma själv och därför sände han den här mannen i sitt ställe."

Så är det också, kära unga vänner. Varje bit bröd och varje dryck vatten som vi giva en sjuk eller nödlidande människa i Jesu namn, det giva vi åt honom själv. Har han inte själv sagt: Vad I haven gjort en av dessa mina minsta bröder, det haven I ock gjort mig. Tänk så stort, att vi alla få vara med och tjäna Jesus.

Småsynder.

Den berömde afrikaresande Henry M. Stanley berättar att de svåraste fienderna, han mötte i Afrikas skogar, och de som orsakade största förlusten av liv i hans karavaner samt nästan omintetgjorde hans expedition, voro Wambuttidvärgarna. Dessa små män hade endast små bågar och pilar till vapen, så små, att de sågo ut som barnleksaker; men på spetsen av varje liten pil var en droppe gift så skarpt, att de kunde döda en elefant eller en människa så säkert och så hastigt som en bössa. Deras försvar var gift och fällor. De smögo sig genom den täta skogen och läto sina pilar flyga, innan de kunde upptäckas. De grävde diken, som betäcktes med stickor och löv, samt stucko förgiftade pilar i marken. I dessa diken och på dessa pilar föllo människor och djur ned och dogo. Bland det mest besynnerliga var att detta gift var gjort av honung.

Det är på samma sätt, ondskans makt för krig mot Guds folk. Smygande i mörkret, nalkas han med skenbart oskadliga vapen. Genom livets njutningar kommer han ofta klädd som en ljusets ängel. Och likväl, huru dödliga äro icke de små honungstäckta synder, som han ingiver, och huru säker är icke deras undergång, som låta locka sig från den rätta, den smala vägen.

Det finns synder, vilka människorna anse små i jämförelse med en del, som de kalla stora synder. Dåligt humör i familjen, en lätt ton, slapphet i religiösa plikter, tomt prat, skvaller och förtal, fåfänga i klädedräkt, njutande av skadliga nöjen, högmod — ja, det finns mängder av dylika förgiftade pilar. Fly dem, ty de bana väg för större synder.

Ballabergets söndagsskola.

Vi äro innerligt tacksamma att med Barnavännen få göra en resa i vårt kära Sveriges bygder för att hälsa på hos våra söndagsskolkamrater. Ballabergets Missionshus, där vi samlas om söndagarna, ligger ej långt från Källeryds järnvägsstation, Älvsborgs län.

Söndagsskolverksamheten har här bedrivits i över 50 år, och vilja vi med Guds nåd fortsätta. Barnantalet är för närvarande 35.

Vi sända en hjärtlig hälsning till Eder alla, vi möta under vår färd. "Tröttna då ej att hans säd så ut. Kärlekens säde bär skörd till slut."

Lärarne.

Våra jultidningar.

Alla som ännu ej rekvirerat av Svenska Missionsförbundets vackra julpublikationer: Vinterny, Hem, Hem, Kring Granen och Brasan, Barnens jul, Barnens julafton, Lek och Allvar, Ansgarius, böra göra det strax, ty åtgången är stor.

Rekvireras hos Svenska Missionsförbundet, *Stockholm.*

Söndagsskoltexter.

Söndagen den 4 december.

SMÅBARNSAVDELNINGEN.

Herdegossen som blev konung. I Sam. 16: 1—13.
Minnesvers: En människa ser på det som är för ögonen, men Herren ser till hjärtat. 1 Sam. 16: 7 d.

MELLANAVDELNINGEN.

Missionstext. Luk. 10: 1—3, 17—20.
Minnesvers: Gud vill att alla människor skola bliva frälsta och komma till kunskap om sanningen. 1 Tim. 2: 4.

ÖVRE AVDELNINGEN.

Siaren på Patmos. Upp. 1: 9—20.
Minnesvers: Se, jag kommer snart och har med mig min lön, för att vedergälla var och en efter som hans gärningar äro. Upp. 22: 12.

Prisuppgifter.

N:r 20. Förvandla "Hund" till varg.

1	HUND
2	
3	
4	
5	
6	
7	
8	
9	VARG

Man bildar varje nytt ord ur det föregående genom att utbyta en bokstav mot en annan. Den bokstav som skall utbytas, är utmärkt med en punkt. Varje rad skall bilda ett verkligt ord och omkastning av bokstäver tillåtas ej.

N:r 21. Visitkortsgåta.

I. K. RENDTAP

Omflytta bokstäverna rätt och du får mannens yrke.

N:r 22.

På vilken punkt av vår jord blåser aldrig nordlig, östlig eller västlig vind?

N:o 23.

sa	Gud	O	ren
de	hjär	la	se
ga	är	li	ta
ty	sko	de	de

Orden rätt sammanfattade bilda en känd bibelvers.

N:r 24.

Med b en gammal syndig stad
Om vilken bibeln talar.
Med k den döljs i havets djup
och ej i jordens dalar.

N:r 25. Charad.

Mitt första ur den gröna knopp
Sig vecklar ut i milda våren
Men livet följes ock i spåren
Av döden och förgängelsen.
Mitt förstas död
Mitt andras bröd.
Vid tanken på mitt hela kan
Den satsen väl erkännas sann.

N:r 26. Rebus.

D Oss, Ny 1928.

Svenska Tryckeriaktiebolaget, Stockholm 1927